

עפ"ת 35074/10/14 - ג'לאל מחאמיד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 35074-10-14 מחאמיד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט אמיר טובי
המערער	ג'לאל מחאמיד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

נתוני רקע

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת כ' פאר-גינת) שניתנה ביום 15.9.14, בה נדחתה בקשת המערער להארכת המועד להישפט בגין דו"ח תעבורה שניתן לו ביום 27.3.14.
2. במועד הנ"ל (27.3.14) נתפס המערער כשהוא חוצה את צומת אלונים, על כביש 75, ממזרח למערב, כשהוא נוהג ברכב מסחרי שמשקלו הכולל עולה על 10,000 ק"ג, בכביש שיש בו שני נתיבים, ועבר בצומת שלא מהנתיב הימני ביותר, בניגוד לתקנה 36(ה) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בעקבות כך, נמסר למערער דו"ח עם דרישה לתשלום קנס בסך 500 ₪.
3. לטענת המערער, לאחר קבלת הדו"ח, הוא העביר אותו לטיפול מעסיקו, תוך שהנחה אותו לשגר בקשה להישפט. אלא שהמעסיק, תחת לפעול על פי בקשת המערער, שילם את הקנס בחודש מאי 2014. בעקבות כך, הגיש המערער בקשה בהולה להארכת המועד להישפט, בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.
4. בבקשתו הנ"ל, טען המערער כי הוא כופר בעובדות המפורטות בדו"ח שכן הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו אלא התכוון לפנות שמאלה לכביש 772 "אך הנהגים לא נתנו לו להשתלב". עוד הוסיף המערער כי מיד עם קבלת הדו"ח, מסר אותו לידי מנהל העסק האחראי על העובדים וביקשו לשלוח בקשה להישפט באמצעות הדואר. נטען כי אותו מנהל אחראי על העניינים הכספיים, לרבות תשלום אגרות, חשבוניות ודו"חות תנועה. לאחר שמסר את הדו"ח, כאמור, המתין המערער, לדבריו, לקביעת מועד דיון על ידי בית המשפט. ביום 12.6.14 קיבל המערער הודעה ממשרד הרישוי, לפיה הוא פסול

מלהחזיק רישיון נהיגה בשל עבירות תעבורה בגין הוא מחוייב בביצוע אמצעי תיקון. עיון ברשימת העבירות העלה כי זו כללה גם את העבירה מיום 27.3.14. לטענת המערער, בעקבות כך הוא פנה אל מנהל העסק על מנת לוודא כי הבקשה להישפט אכן נשלחה אלא שזה השיבו כי בטעות הוא שילם את הדו"ח ולא שלח את הבקשה.

החלטת בית משפט השלום

5. בהחלטתו מיום 15.9.14, עליה מלין המערער, דחה בית משפט קמא את הבקשה להארכת מועד שנתבקשה, בקבעו כי מדובר בבקשה שאינה מפורטת וברורה. עוד נאמר כי משמסר המערער את הדו"ח לטיפול מנהל העסק, היה עליו לעקוב ולוודא כי הבקשה להישפט אכן נשלחה ומשלא עשה כן, עליו לשאת בתוצאות מעשיו. בהעדר טענות הגנה מוצקות וממשיות, דחה בית משפט קמא את הבקשה, כאמור, ומכאן הערעור שבפניי.

טענות הצדדים

6. בהודעת הערעור נטען כי שגה בית משפט קמא כשלא נתן משקל הולם לעובדה שהבקשה להארכת מועד להישפט מלווה בתצהירים מנומקים ומפורטים, המסבירים כי המערער לא ביצע עבירת תעבורה. לטענת המערער, בית משפט לא נתן משקל הולם לעובדה כי התגובה מטעם המשיבה, ביחס לבקשתו, היתה סתמית וללא כל הנמקה.

7. המשיבה מצדה ביקשה לדחות את הערעור, תוך שהפנתה לכך שמדובר במי שלחובתו 19 הרשעות תעבורה. בנוסף, נטען כי המערער לא עשה את המוטל עליו על מנת לוודא כי הבקשה להישפט נשלחה במועד. המשיבה הוסיפה כי בבקשה להארכת המועד להישפט שהניח המערער בפני בית משפט קמא, אין כל התייחסות לטענות אותן הוא מעלה כנגד הדו"ח. בהעדר סיכויים לזכות בהגנתו, בצדק דחה בית משפט קמא את הבקשה. המשיבה ציינה כי רק לאחר שקיבל המערער לידיו את ההודעה על אודות שלילת רישיונו, הוא טרח לבדוק מה עלה בגורלו של הדו"ח וביקש להחזיר את הגלגל לאחור.

דין והכרעה

8. המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה להארכת מועד להישפט מצויה בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב - 1982 המורה כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) בשינויים המחוייבים, או מנימוקים אחרים שיפרט בהחלטתו. סעיף 229(ה) מורה כי ניתן לדון בבקשה שהוגשה באיחור, בתנאי שזו לא הוגשה במועד הקבוע לכך בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.

9. הנימוק שבעטיו לא הגיש המערער בקשה להישפט במועד אינו מצדיק קבלת הבקשה. בצדק ציין בית משפט קמא כי היה על המערער לוודא שהבקשה להישפט נשלחה במועד שנקבע לכך. הדו"ח נרשם על שם המערער ולא ברור מדוע ראה להעבירו לטיפול מנהל העסק, הממונה על כספים ותשלום דו"חות, אם ממילא לא התכוון שהדו"ח ישולם. משכך, ברי כי לא מדובר בנסיבות שלא היו תלויות במערער ואשר מנעו ממנו להגיש את הבקשה להישפט במועד.

10. יתר על כן, אף שאר הנימוקים שהעלה המערער על מנת להצדיק את הארכת המועד המתבקשת אין בהם כדי להועיל.

המערער נמנע מלפרט את טענת ההגנה שבפיו והסתפק באמירה כללית וסתמית לפיה הוא התכוון לפנות שמאלה לכביש 772 "אך הנהגים לא נתנו לו להשתלב". אמירה מעין זו, אין בה כדי להצביע על טענת הגנה של ממש שתצדיק הארכת המועד.

11. מעבר לכך, לאחר שנדחתה בקשתו, הגיש המערער בפני בית משפט קמא בקשה לעיון חוזר אלא שהפעם הוסיף טענה עובדתית חדשה, שאין לה זכר בבקשתו הקודמת. נאמר כי בניגוד למצוין בדו"ח, לא היה המערער בגפו ברכב בשעת ביצוע העבירה המיוחסת לו אלא נסע עמו חבר, שאף הגיש תצהיר התומך בבקשה. העובדה שטענה זו הועלתה לראשונה בבקשה לעיון חוזר היא בעייתית באשר היא מעוררת ספק לגבי אמיתותה. לא ברור מדוע לא טרח המערער לשטוח בתצהירו את מלוא הטענות שבפיו באופן מפורט ובהיר, לרבות הטענה כי לא היה בגפו אלא נסע עמו חבר שיכול להעיד על אודות שהתרחש. טענה סתמית ונעדרת פירוט לגבי סיכויי ההגנה, אין בה די כאמור, ולכן בדין דחה בית משפט קמא את הבקשה.

12. לאור מקבץ האמור, לא מצאתי להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

לפיכך אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ה' כסלו תשע"ה, 27 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.